

[Carlsen-Skiødt.]

stor Sammenhæng mellem de to Ting; jeg skal heller ikke komme ind paa dette, jeg vilde blot gøre denne Bemærkning derimod.

Det ærede Medlem havde ogsaa nogle Tal, han havde dem fra anden Side. Det var snart 15 Mill. Kr., undertiden blev der ogsaa nævnt 20 Mill. Kr., som vilde gaa i Husejernes Lomme, for saa vidt Boliglovgivningen blev ophævet. Det er nu den Slags Tal, som altid kan anføres, de kan ogsaa bruges som et Argument mod at ophæve denne Lov, det skal jeg ikke nægte.

Jeg vil blot sige, at den lille Bemærkning om, at saa kunde Husejerne faa til en Lystrejse til Syden, den Slags Bemærkninger synes jeg ikke, der er nogen Grund til at fremkomme med. Husjerne har selvfølgelig Lov at bruge deres Fortjeneste til hvad de vil, ligesom en Arbejder eller Huslejer; det er et Spørgsmaal, som vi ikke skal blande os i her. Men det ærede Medlem kom med endnu en Bemærkning, som var meget karakteristisk. Den lød i al Korthed saaledes, at hvis de konservative Huslere her i København fandt, at de blev husvilde, kunde de bare flytte over til Socialdemokratiet, for dér var der god Plads til dem — saadan var Argumentet i al sin Korthed, hvis man vil oversætte det paa godt Dansk. Heller ikke den Slags Bemærkninger hører hjemme ved en saglig Behandling af dette Forslag. Jeg har blot villet gøre opmærksom paa, at jeg har forstaaet disse Bemærkninger, men jeg finder, at de ligger udenfor den saglige Behandling af dette Lovforslag.

Rager: Til en principiel Debat angaaende Berettigelsen af de ved det forelagte Lovforslag forudsatte Begrænsninger af Husejernes ubegrænsede Ejendomsret kan der formentlig i Øjeblikket ikke være nogen Anledning. Dels viser det sig, at de Fraktioner indenfor Hovedstadskommunerne, som ikke er gaaet ind for en fortsat Boliglovgivning, alligevel ikke træder i Brechen for fuldstændig Frigivelse af alle Forhold fra den 30. April 1931, da den nugældende Lov udløber, idet de nemlig anbefaler en Forlængelse af Opsigelsesvarslerne ordnet gennem Lov, dels har Rigsdagen jo tidligere indtaget det Standpunkt, at naar Nødvendighed for en Boliglovgivning forelaa, burde den fremmes, selv om Husejernes uindskrænkede Rettigheder derved blev beskaaret. I Dag har vi hørt, at man saavel fra konservativ som fra Venstres Side ogsaa er villig til at foretage stadige Indgreb i Husejernes uindskrænkede Ejendomsret. Jeg vil derfor

lade de principielle Betragtninger ganske ligge.

Ved en tidligere Debat, ført i Københavns Borgerrepræsentation, angaaende Besvarelsen af den Forespørgsel, Indenrigsministeriet sendte Kommunalbestyrelsen angaaende dens Stilling til Boliglovgivningen efter 30. April næste Aar, faldt der Udtalelser af mere principiel Art. Men jeg tror ikke, vi her skal gaa samme Vej; vi skal holde os til Jorden og udelukkende undersøge, om der endnu maa siges at være Brug for en Boliglovgivning, og i bekræftende Fald, af hvilken Art den skal være.

Jeg vil først omtale det, som ogsaa er Hovedsagen i Lovforslaget: de storkøbenhavnske Forhold.

Det var med Beklagelse, jeg i sin Tid erfarede, at Grundejernes Repræsentanter ikke kom paa Forhandlingsfod med den højtærede Indenrigsminister. Det havde været rart, om Ministerens Bestræbelser for at opnaa Enighed om et Forslag mellem Ejerne og Lejerne var lykkedes. Men efter de Udtalelser, Husejerne fremsatte, da de var blevet bekendt med Ministerens nu til Forhandling her i Tinget liggende Forslag, Udtalelser, der skyder langt over Maalet, som ikke opfordrer til saglig Imødegaelse, kan jeg ikke frigøre mig for den Tanke, at man fra Husejernes Side mere ønsker at følge taktiske Veje med Haab om at skabe en for dem gunstig Situation end at følge saglige Veje med det Formaal at opnaa Enighed med deres Modpart i denne Sag, Husejerne.

Inden Ministerens Forhandlinger med Husejerne fandt Sted, altsaa inden Ministerens Forslag forelaa, overværede jeg i Sagens Interesse en Række Møder om denne Sag, og jeg indrømmer, at jeg paa disse fandt flere rigtige Anbringender fra Husejernes Side angaaende Ulemper, som knyttede sig til den nugældende Huslejelov. Og i det fremtidige Arbejde, jeg vil faa med denne Sag, vil jeg selvfølgelig ikke tabe disse berettede Indvendinger af Syne. Jeg vil ikke lade mig paavirke af det ganske usaglige Raseriudbrud fra Husejernes Side. Men jeg tror, man bør sige til Husejernes Førere, at de sikkert vil tjene deres Mandanters Interesser bedre, hvis de igen vilde se at faa Forhandlingerne ført ind i de saglige Baner, her er anslaaet.

Efter at Forhandlingerne var sprængt, maatte Ministeren selvfølgelig selv tage Standpunkt, og Ministeren valgte her ikke blindt at følge de Lejerinteresser og Lejerønsker, som var forebragt ham. Men i Forstaaelse af, at der maatte tages Hensyn